

Arrest

nr. 164 491 van 21 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 augustus 2014 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 5 mei 2015, in antwoord op verzoeksters asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 13 mei 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 18 mei 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten(1),

naam : [K.A.]

voornaam: [S.]

[...]

nationaliteit: Eritrea

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 06/05/2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 155 992 van 3 november 2015 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe kennen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van de bepalingen van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) niet kan worden aangenomen.

3.1.2. De Raad merkt op dat verzoekster betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekster de schending aanvoert van de bepalingen van de Vluchtelingenconventie en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van de bepalingen van de Vluchtelingenconventie ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist tevens de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“1. Verzoekster bevindt zich nog steeds in de asielprocedure, aangezien er nog geen in kracht van gewijsde gegane beslissing genomen werd m.b.t. haar asielaanvraag.

Niettemin werd er op 13 mei 2015 - m.a.w. tijdens de asielprocedure - aan verzoekster het bevel gegeven om het land te verlaten.

Verzoekster is de mening toegedaan dat er haar in de loop van de asielprocedure geen bevel gegeven kan worden het land te verlaten.

Het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, omschrijft het begrip ‘politiek vluchteling’. Er werd aan de Verdragsluitende Staten overgelaten te bepalen op welke wijze de erkenning als politiek vluchteling zou gebeuren.

In België neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing m.b.t. de erkenning als politiek vluchteling, en tegen deze beslissing kan er beroep aangetekend worden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die dan in graad van beroep oordeelt met volle rechtsmacht.

Indien er aan een kandidaat politiek vluchteling, in de loop van deze procedure - m.a.w. vóórdat er bij definitieve beslissing bepaald geworden is of deze asielzoeker al dan niet als politiek vluchteling erkend dient te worden - , een bevel gegeven wordt om het land te verlaten, is dit volledig in strijd én met de letter én met de geest van het Verdrag van Genève.

Het Verdrag van Genève heeft rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde en primeert op de nationale wetgeving. Bijgevolg is het onmogelijk aan een kandidaat-politiek vluchteling een bevel te geven het land te verlaten, vóórleer er bij definitieve beslissing bepaald is geworden of deze kandidaat-politiek vluchteling al dan niet als politiek vluchteling erkend dient te worden. Indien een nationale wetgeving bepaalt dat er in de loop van de asielprocedure wél een bevel kan gegeven worden om het land te verlaten, is deze wetgeving in strijd met het Verdrag van Genève, en het Verdrag van Genève primeert op deze nationale wetgeving. De Belgische wetgeving kan dan ook op dit punt niet gevolgd worden.

2. Overeenkomstig art. 27 § 1 en § 3 Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die een bevel gekregen heeft om het land te verlaten en die hieraan geen gevolg gegeven heeft, met dwang naar de grens geleid worden en opgesloten worden.

Er kan moeilijk ingezien worden hoe het mogelijk ware dat verzoekster verplicht zou worden het land te verlaten teneinde te vermijden, in de loop van de asielprocedure, opgesloten te worden. Een opsluiting van een asielzoeker tijdens de asielprocedure ware een flagrante schending van het Verdrag van Genève.

Indien verzoekster geen beroep zou aantekenen tegen het bevel om het land te verlaten, zou er in een later stadium van de procedure geargumenteed kunnen worden dat er aan verzoekster een bevel gegeven was geworden om het land te verlaten, en dat zij tegen dit bevel geen beroep aangetekend had en dus geacht wordt in te stemmen met dit bevel om het land te verlaten ; verzoekster heeft dan ook geen andere keuze dan beroep aan te tekenen tegen het bevel om het land te verlaten.

3. Verder kan er, overeenkomstig art. 74/11 Vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd worden aan de vreemdeling die geen gevolg gegeven heeft aan een bevel om het land te verlaten.

Het is moeilijk te vatten dat verzoekster verplicht kan worden, in de loop van de asielprocedure, het land te verlaten teneinde te vermijden dat er haar een inreisverbod zou worden opgelegd.

4. De mogelijkheid bestaat dat de D.V.Z. zal beweren dat het bevel om het land te verlaten niet uitgevoerd zal worden, doch dit is totaal irrelevant. Art. 27 § 1 en § 3 Vreemdelingenwet en art. 74/11 Vreemdelingenwet maken totaal geen onderscheid tussen 'een bevel om het grondgebied te verlaten dat de D.V.Z. zal uitvoeren' en 'een bevel om het grondgebied te verlaten dat de D.V.Z. niet zal uitvoeren'.

Teneinde niet het risico te lopen opgesloten te worden en/of een inreisverbod opgelegd te worden, is verzoekster dan ook verplicht beroep aan te tekenen tegen het wederrechtelijk gegeven bevel om het land te verlaten.

5. Aangezien er, overeenkomstig art. 39/70 Vreemdelingenwet, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied kan worden uitgevoerd, kan er logischerwijze ook geen bevel gegeven worden om het land te verlaten. Een overheidsbevel dat niet afdwingbaar is, is een *contradictio in terminis*. Een overheid die zichzelf respecteert, geeft geen bevel waarvan deze overheid weet dat dit bevel niet kan uitgevoerd worden.

6. Verder kan nog erop gewezen worden dat art. 1.4° van de Vreemdelingenwet illegaal verblijf omschrijft als :

'De aanwezigheid op het grondgebied van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de toegang tot of het verblijf op het grondgebied.'

Verzoekster beantwoordt niet aan deze omschrijving aangezien zij zich bevindt in de asielprocedure.

7. Art. 1.6° van de Vreemdelingenwet omschrijft beslissing tot verwijdering als :

'De beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.'

Verzoekster heeft supra aangetoond dat zij niet in illegaal verblijf verkeert, zij kan bijgevolg niet verwijderd worden, en er kan haar dan ook geen bevel gegeven worden om het land te verlaten.

8. Het is als totaal onredelijk te beschouwen dat de asieloverheden een asielzoeker schrik aanjagen en hem in verwarring brengen m.b.t. zijn rechten om, gedurende de volledige asielprocedure, in België te verblijven. En als dezelfde asielzoeker later nogmaals een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten - dat ditmaal wél uitgevoerd kan worden ..... -, zal hij geneigd zijn te denken dat hij ook dat bevel naast zich kan neerleggen.

Het is dan ook, in het kader van een weldoordacht asiel- en uitwijzingsbeleid, een totaal fout signaal - en daarenboven totaal onredelijk - aan de asielzoeker een bevel om het land te verlaten te geven, waarvan deze asielzoeker weet dat hij het zomaar naast zich kan neerleggen.

9. De Rechtspraak is, naast de Wet, de Gebruiken en de Rechtsleer, één van de vier formele bronnen van het Belgische Recht. Het is de taak van de Rechtspraak, indien een nationale wet in tegenspraak is met een hogere rechtsnorm, in vonnissen en arresten de toepasselijke wetgeving op een correcte wijze toe te passen, en op deze wijze te illustreren dat de Rechtspraak nog steeds één van de vier formele bronnen van het Belgische Recht uitmaakt."

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster een schending aanvoert van de letter en de geest van de Vluchtelingenconventie, doch hiermee niet duidelijk maakt welke precieze bepaling van deze conventie zij geschonden acht. Waar verzoekster daarnaast stelt dat zij van oordeel is dat de opsluiting van een asielzoeker tijdens de asielprocedure als een flagrante schending van de Vluchtelingenconventie moet worden beschouwd dient daarenboven te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet bepaalt dat verzoekster dient te worden opgesloten en dat verzoekster niet werd opgesloten tijdens de behandeling van haar asielaanvraag zodat haar beschouwingen in voorliggende zaak dus niet relevant zijn. Verweerder is ook niet overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod omdat verzoekster tijdens de behandeling van haar beroep bij de Raad tegen de beslissing van de adjunct-commissaris geen gevolg gaf aan de bestreden beslissing zodat haar beschouwingen in dit verband ook niet dienstig zijn.

In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoekster om kritiek te uiten op de wet, moet tevens worden gesteld dat ook in dat geval haar grieven niet nuttig zijn, aangezien het de Raad niet toekomt wetskrachtige bepalingen te toetsen aan hogere rechtsnormen (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916).

Ook door te betogen dat zij de wetgeving onlogisch en onredelijk acht, dat het vaststaat dat beslissingen die in het raam van de Vreemdelingenwet werden genomen soms tijdelijk niet uitvoerbaar zijn en dat zij verplicht is om een beroepsprocedure op te starten om te vermijden dat verweerder later zou kunnen stellen dat zij instemde met de bestreden beslissing maakt zij niet aannemelijk dat deze beslissing in casu door enig gebrek is aangetast.

4.2.2. Het feit dat in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet expliciet wordt geduid dat, behoudens mits toestemming van de betrokken vreemdeling, tijdens het onderzoek van een beroep in een zaak waarbij de Raad kan optreden met volle rechtsmacht, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen mag “worden uitgevoerd” impliceert voorts dat de wetgever heeft voorzien dat er gevallen zijn waarbij voorafgaand aan de indiening van een beroep bij de Raad tegen een beslissing waarbij een asielaanvraag wordt afgewezen of tijdens de behandeling van dit beroep er door verweerder kan worden beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar betoog dat de bestreden beslissing in strijd is met de inhoud van voormelde wetsbepaling. Hierbij kan nog worden toegelicht dat in artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet door de wetgever is bepaald dat indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen verweerder verplicht is om onverwijld een bevel om het grondgebied af te geven op basis van een van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet.

4.2.3. Voorts moet worden gesteld dat het enkele feit dat een vreemdeling die niet tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd nog een beroepsprocedure kan instellen of een dergelijke procedure instelde tegen een beslissing waarbij zijn asielaanvraag werd afgewezen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat deze vreemdeling zou moeten worden beschouwd als een vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden voor de toegang of het verblijf zoals omschreven in de Vreemdelingenwet en er dus niet zou kunnen worden vastgesteld dat deze vreemdeling onwettig in het Rijk verblijft. Een schending van artikel 1 van de Vreemdelingenwet kan op basis van verzoeksters uiteenzetting derhalve niet worden vastgesteld.

4.2.4. De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt ook steun in de aan de Raad voorgelegde stukken, zodat evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

4.2.5. In de mate dat verzoekster daarnaast een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert moet worden gesteld dat dit beginsel enkel kan spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). Verweerder kon in voorliggende zaak, gelet op duidelijke bepalingen van artikel 52/3, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, niet anders dan over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het ontbreken van enige discretionaire bevoegdheid kan niet worden gesteld dat verweerder het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.2.6. De Raad dient daarenboven te benadrukken dat verzoekster ook niet aantoonde dat zij nog enig belang heeft bij haar middel. Haar middel is immers gebaseerd op de stelling dat verzoekster “*zich nog steeds in de asielprocedure [bevindt]*” aangezien er nog geen in kracht van gewijsde gegaan arrest is van de Raad inzake het beroep dat zij instelde tegen de beslissing van adjunct-commissaris tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 mei 2015. De Raad heeft dit beroep, bij arrest nr. 155 992 van 3 november 2015, evenwel verworpen en er blijkt niet dat verzoekster een cassatieberoep instelde tegen dit arrest. Verzoeksters raadvrouw weerlegt deze vaststelling niet ter terechtzitting en stelt zich wat betreft het belang bij het middel naar de wijsheid van de Raad te willen gedragen.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK